

Jak lazínovský vodník Pepík našel svoji lásku

Ludmila Lujková, "Pohádky pod peřínku"

Milé děti, jsem tady já, vaše Vyprávěnka, s pohádkou pod peřínku. Za celý den jste unavené, zažily jste spousty veselých příhod, a teď už se den ukládá ke spánku, a vy také. Hezky udělejte do postýlek hajušky dadušky, bucinky mucinky, tulinky, chřupky řupky, spinkylinky, vodník Pepík šije botinky.

To vám, milé děti, byla přehrada Křetíňka (to je obrovská vodní kaluž) a v ní žil vodníček Pepíček. Bydlel v krásném koutečku přehrady, který se jmenoval Poříčánek. Žil si tam už mnoho let, co pamatuje svět. Staral se o vodní království Křetíňky. Určitě se ptáte, jak takové vodní království vypadá. Já vám to teď povím. Ve vodním království je spousta vody, rybek, labutí, žabek, kačenek, vodní víly, vodní kouzelník a ještě mnoho dalších vodních postavíček.

Vodníček Pepíček každé ráno vyskočil na vrbičku Kudrnatku a rozhlédl se po svém vodním království. Když uviděl, že lidé hodili do vody láhve, papíry a jiné věci, co tam nepatří, nasedl na svou lodičku Šipku a plul je posbírat. Potom nakrmil rybičky, kačenky a labutě podle jejich chutě. Po práci si sedl na vrbičku Kudrnatku a posnídal výbornou snídaníčku. V poledne, když zvonička vyzváněla dvanáctkrát bim bam, skočil do vody, aby se podíval, co se děje v jeho vodním království. Jestli jsou rybičky zdravé, jestli rostou vodní rostliny, aby mohly rybičky dýchat.

Při jedné takové plavbě se stavil u kouzelníka Kapičky. Ten mu při obědě vyprávěl příběh o krásné, překrásné luční víle Růžence, která žije u studánky Hlubánky. Vodníček Pepíček se do ní při tom vyprávění velice převelice zamiloval, a hned si vzal do hlavy, že chce luční vílu Růženku za ženu. Poděkoval kouzelníku Kapičkovi a plul honem ke své vrbičce Kudrnatce. Vyskočil si na větvičku, přemýšlel a přemýšlel, jak by se mohl dostat k luční víle Růžence. Jak tak přemýšlel, kde se vzala tu se vzala, od křížičku na něj zajukala babka kořenářka Jaka.

"Juk juk juky, vodníčku Pepíčku, já vím, kde najdeš luční vílu Růženku."

"Ty jsi hodná, babko Jako, copak budeš chtít za svoji službu?"

"No no no, to se ví, že chci, tvé zelené botičky do sucha i do vodičky. Mé se mi roztrhaly, a nožičky se mi popíchaly."

Vodníček Pepíček chvíli přemýšlel, zda má babce Jace darovat boty, ale tak hodně si přál za ženu luční vílu Růženku, že svolil, a babce Jace své boty dal. Babka Jaka mu dala rady:

"Půjdeš tam a tam, potom vlevo vpravo, dopředu a dozadu. Uvidíš louku, na louce studánku Hlubánku. U ní sedává luční víla Růženka. Ve studánce Hlubánce o půlnoci omývá bylinky, aby měly kouzelnou moc." Jak to baba Jaka řekla, obula si vodníčkovy botičky do sucha i do vodičky, a byla ta tam.

Vodníček Pepíček se těšil na půlnoc, kdy spatří luční vílu Růženku. Na zvoničce se ozýval zvon bim bam, bim bam, bim bam... Vodníček Pepíček seskočil z vrbičky Kudrnatky. "Ejhle, co to píchá, co to bolí?" To byly jeho nožičky, neměl své zelené botičky do sucha i do vodičky. Láska k luční víle Růžence byla tak veliká, že zapomněl na bolest. Běžel přes cestičky, travičku, až přiběhl ke studánce Hlubánce.

Vodníček Pepíček to stihl, když zvonička odbila své poslední - dvanácté bim bam. Luční víla Růženka se zjevila. To byla krásná víla! Vlasy měla žluté jako slunce, šaty bílé jako sníh, oči modré jako nebe. Vodníček Pepíček šlápl na trn a samou bolestí zasténal: "Au au au!" Růženka se toho polekala, chtěla utéct, ale

vodníček Pepíček ji prosil:

"Růženko, Růženko, donesl jsem ti vodní květiny, jsi moje láska - srdce jediný. Boty babce Jace jsem dal, abych se mužem tvým stal."

Růžence se také vodníček Pepíček moc a moc líbil. Ošetřila mu bolavé nohy třezalkou. Potom se chytily za ruce a odešli do vodního království vodníčka Pepíčka.

Druhý den byla velikánská vodní a luční svatba. Na tu svatbu připlul král Mokřák, který vládl všem vodníkům. Když spatřil ženicha vodníčka Pepíčka bez bot, tak se tak rozzlobil, že voda začala bouřit a vytékat z přehrady Křetíny. Nevěsta Růženka byla velmi chytrá a šikovná. Rychle vodnímu králi Mokřákovi dala napít čaje z meduňky, on se tím uklidnil. Vyslechl si příběh o lásce vodníčka Pepíčka k luční víle Růžence a o tom, jak přišel o své zelené botičky do sucha i do vodičky. Král Mokřák poslal vodníčka Pepíčka do města Zlína, aby se naučil šít vodnické boty. Vodníček Pepíček se po vyučení stal tím nejlepším obuvníkem v celé Vodnické říši. Představte si, děti, že za ním připlouvají vodníci až od moře, aby jim ušil boty.

Pak už byli vodníček Pepíček a luční víla Růženka stále spolu, pěkně si žili u vrbičky Kudrnatky a společně se starali o vodní království. Za čas byli velká rodina, narodilo se jim totiž osm dětiček!

Milé děti, až pojedete s maminkou a tatínkem k přehradě Křetínce, dobře se dívejte. V osadě Dolní poříčí, od křížku dolů, uvidíte sedět na vrbičce Kudrnatce vodníčka Pepíčka, jak šije boty. Okolo něj skotačí tři vodníčtí kluci a pět lučních holčiček. A ještě uvidíte jejich maminku, luční vílu Růženku, jak omývá v přehradě kouzelné bylinky. A co se stalo s babkou Jakou? Má bolavé nohy z těch vodnických bot. Nemůže je sundat, protože jsou jí malé. Ale všechno dopadlo dobře. Pepíček jí boty sundal, víla Růženka jí pomohla svojí bylinkovou mastičkou nohy zahojit. Vodníček Pepíček ušil babce Jace nové boty. Tím končí pohádka.

Tak vám přeji krásné, krásné sny, milé dětičky, už jde spát den celičký. Sluníčko usnulo taky, spinká za mraky. Měsíček se houpá, ve vodě se koupá. Bim bam bim, vodníček Pepíček vyzvání ke spaní. Bim bam bim.

Copyright 2006 Ludmila Lujková